

Imma Monsó guanya el Premi Ramon Llull amb 'La dona veloç'

L'escriptora abandona la Magrana, la seva editorial des de fa una dècada · És l'últim any que el premi és de 90.000 euros

'Sóc ràpida, no ho puc evitar', llegia [Imma Monsó](#), visiblement nerviosa i contenta per haver guanyat el Premi Ramon Llull 2012 amb la novel·la 'La dona veloç'. I deia: 'Aquesta frase del principi del llibre dóna moltes pistes sobre la novel·la. Perquè la velocitat hi té un paper molt important. La distorsió del temps és el gran tema de la novel·la. El concepte del temps m'interessa des de fa molts anys, perquè aquesta immediatesa i instantaneïtat és un dels factors que mou el món contemporani.'

Imma Monsó és d'aquells que no entrarien mai en una travessa per a guanyar el Premi Ramon Llull. És una autora valorada per la crítica, que ha guanyat uns quants premis, la majoria per obra publicada, i que ha estat fidel a una mateixa editorial, [la Magrana](#), des de fa una dècada. Va debutar el 1996 amb 'No se sap mai' a Edicions 62 i seguint les passes dels editors Oriol Castanys i Anik Lapointe, quan van passar a RBA/la Magrana, Monsó va començar a publicar-hi. Però ara Oriol Castanys ja no és a l'editorial i Anik Lapointe es dedica a unes altres coses dins RBA. Per això Monsó ha decidit començar una etapa nova i presentar-se al Premi Ramon Llull, amb una motivació que va més enllà de la dotació econòmica: 'Em fa molta il·lusió que la novel·la es tradueixi al francès.' (L'obra guanyadora també es publica en espanyol i en francès).

Com un arbre rabent, arrelat dins del vent

'Si hagués de posar una cita al davant del llibre, hi posaria el verset del 'Bestiari' de Pere Quart, que m'agrada molt i diu: 'Com un arbre rabent, / arrelat dins del vent.' Perquè la dona veloç està arrelada al vent, que és una manera de dir que és una dona desarrelada. La novel·la també retrata una família, m'agrada retratar famílies, perquè al si de cadascuna hi ha molta cosa no dita. I ella, amb la seva família, no parla el mateix llenguatge i té desavinences importants amb el seu pare i el seu germà, sobretot. Però, per ella, la importància de la família té una dimensió extraordinària.'

I per què corre la Nès (que ja té un nom escurçat perquè es pot dir més ràpid)? 'Doncs perquè la vida d'avui, la vida urbana, ens porta a córrer. I si ets dona, has d'imprimir-hi encara un plus de velocitat. Ella és psiquiatra, no té fills (això li donaria un plus de serenitat) i no troba mai ni un minut de temps lliure. Té una percepció distorta del temps, potser perquè aquesta distorsió és la que impera en el temps que corre. Però la distorsió també està en ella mateixa, que viu al límit del trastorn.'

La tragèdia: el badoc que no sap badar

'La dona veloç ha d'anticipar-se a tot. El seu lema: com més aviat millor. Aquesta rapidesa té un prestigi immerescut en la societat actual. Però en el temps que corre aquesta actitud es premia, i a la dona veloç, li reporta un cert èxit. I, tanmateix, suporta la tragèdia de ser una dona amb vocació de lentitud, de contemplació de poeta, de badoc que no sap badar.'

Monsó abandona la ficció per reflexionar sobre la realitat: 'Vivim una època en què el temps se'ns escapa de les mans, la immediatesa ho domina tot i és a l'arrel dels mals ètics i econòmics. [Paul Virilio](#) parla de la supremacia del temps sobre l'espai, i de com dificulta la nostra existència, si no t'hi adaptes, i si t'hi adaptes, en pagues un preu molt alt. Internet hi té un paper important, en aquesta realitat, que és una realitat duplicada. Segons Virilio, en aquesta societat que es diu globalitzada, l'única cosa que hem globalitzat és el temps, el temps real. Hi ha una certa dictadura de la velocitat al límit. I aquesta velocitat simplement ha produït un accident. Perquè, si no som conscients de què hem perdut, no podem entendre mai què hem guanyat en aquesta època ultraràpida.'

El jurat ha valorat d'una manera especial els personatges de la novel·la. Segons Emili Rosales, 'són uns personatges fascinants, de gruix, i que es van desenvolupant de cap a cap de la novel·la, fins a sorprendre'ns.' I Monsó comenta: 'Sí, sempre em diuen que són peculiars els personatges de les meves novel·les. No ho sé. Potser perquè sovint poso en escena personatges al límit de la neurosi.'

Imma Monsó diu que al final de la novel·la aquest viure al límit infligirà a la protagonista unes conseqüències devastadores, que ni l'autora no havia imaginat. Tanmateix, com en totes les seves novel·les, 'La dona veloç' conté molta ironia fina i molta comicitat.

L'autora no ha volgut deixar de reivindicar la lectura: 'Mentre escrivia el llibre vaig pensar molt en una dita que repetia sovint la meva mare: 'l'escriure em fa perdre el llegir'. No es referia ni al llegir ni a l'escriptura, volia dir que les coses urgents fan perdre la dedicació a les coses importants. Però m'he adonat que també es pot llegir en sentit literal: reivindicar el llegir, llegir el text i no l'hipertext, que sempre és una lectura de saltimbanqui. I que en temps de crisi, de desànim i de conductes poc exemplars, la lectura és un refugi i un paradís.'

27 gener 2012

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)